

street
magazine
vol. 47

Heroin na předpis

Ve Švýcarsku už roky funguje projekt, kdy si těžce závislí narkomani chodí kupovat heroin do lékárny. Odborníci zjistili, že díky tomu klesá kriminalita a ušetří i státní rozpočet.

Heroin, původně léčivo na dětský kašel se přibližně až do roku 1910 dalo pohodlně sehnat v lékárnách v Praze, Vídni, Mnichově a dalších evropských i amerických městech. Když se zjistilo, že tento „superlék“, který měl nahradit návykový morfin, vytváří obrovskou závislost také, byl postupně z prodeje stažen a později úplně zakázán. V posledních letech se do specializovaných lékáren opět vrací.

První bylo v tomto ohledu Švýcarsko, později se přidalo Německo, Dánsko, Nizozemí, Kanada a brzy i Austrálie či Norsko.

Opiát se má podle nové drogové politiky některých zemí poskytovat zdarma nebo za menší poplatek těm narkomanům, u kterých léčba nebo substituce metadonem opakovaně selhala.

Cílem je zlepšit lidem závislým na heroinu život a v neposlední řadě vymýtit nelegální prodej drog z ulic i snížit zločinnost.

Dnes lze koupit dávku heroinu ve švýcarské lékárně za jedenáct eur, experiment však začal už v roce 1994 v Curychu. Do programu se zapojilo tři sta beznadějně závislých na heroinu, u kterých zklamalo několik pokusů o léčbu a k droze se vždy vrátili. Postupně se přidala další města a celkem se zkoušelo na více než tisícovce závislých, jaký bude mít experimentální přístup „heroinového programu“ účinek.

V praxi to vypadá následovně. Narkoman se většinou dvakrát denně dostaví na specializovanou

kliniku či pracoviště, kde heroin dostane pod lékařským dohledem. Kromě drogy se může podrobit i vyšetření dalších nemocí, takže je „pod kontrolou“.

Podobný projekt připravila po Švýcarsku i Velká Británie. Výsledky byly po několika letech v obou zemích pozitivní. Tam, kde experiment probíhal, se kriminalita narkomanů snížila o polovinu až dvě třetiny.

Zároveň se závislí často snažili zapojit do normálního života. Přestali krást, začali o sebe dbát, našli si stálé bydlení a nakonec i práci. Stávali se zkrátka běžnými členy společnosti.

Velkým argumentem zastánců projektu v Británii byl i fakt, že stát ušetří hodně peněz, které by utratil za represivní tresty, věznice, soudy a podobně. Britové spočítali, že roční terapie jednoho narkomana vyjde v přepočtu na 450 tisíc

korun, úspory pak činí kolem 330 tisíc korun za rok.

Švýcaři podle výsledků zkušební fáze heroinového programu absolvovali v roce 2008 celostátní referendum, kdy se 68 procent lidí vyslovalo pro to, aby se droga dostala do lékáren.

V České republice je podle odhadů mezi třemi až čtyřmi tisíci problémových uživatelů heroinu. Bylo by i pro ně cestou k lepší budoucnosti, kdyby se opiát prodával v lékárnách?

WILLARD T.
BUCHNA
1927 1968

U.S. NAVY WWII-KOREA

04/29/2007

Irsko na cestě k dekriminlizaci drog

„Jestli se chceme v řešení drogového problému pohnout kupředu, je třeba přezkoumat (...) a upravit naši protidrogovou politiku,“ řekl irský protidrogový koordinátor Aodhán Ó Ríordáin na přednášce pořádané thinktankem IDEAS na London School of Economics. Podle něj je třeba následovat Portugalsko a prosadit dekriminlizaci držení malého množství nelegálních drog, protože trestní postih uživatelů problém nijak neřeší. Tentokrát však nejde o zbožné přání dalšího z řady odborníků, kterým politici málokdy dopřejí sluchu. Ó Ríordáin je totiž poslancem irského parlamentu za labouristy a při vládě má ve funkci „nižšího ministra“ na starosti kromě menšin, lidských práv a rovných příležitostí také irskou národní protidrogovou strategii. A protože dodal, že v otázce dekriminlizace již bylo dosaženo

konsenzu, média ho vzala za slovo a o zmírnění irské protidrogové politiky začala psát skoro jako o hotové věci. Irsko však čekají příští rok volby, takže současná vláda, ve které jsou labouristé menší koaliční stranou, již dekriminalizaci prosadit nestihne. Prohlášení Ó Ríordáina je proto třeba vnímat spíš jako předzvěst nevyhnutelných změn a jako další potvrzení toho, že přes půl století trvající celosvětová válka proti drogám už opravdu končí. A to je velmi dobrá zpráva.

Před padesáti lety vlády takřka celého světa pod vedením USA zakázaly výrobu, prodej i držení drog a začala globální válka proti drogám. Byla založena na přesvědčení, že drogy jsou ze své podstaty zlé a nebezpečné. Proklamovaným cílem bylo je vymýtit a ochránit lidstvo před zhoubnými následky jejich zneužívání. Výsledky však byly tristní. Válka proti drogám dala

vzniknout mezinárodním zločineckým uskupením, kterým pohádkové zisky umožnily v menší či větší míře ovládnout a rozložit celé státy. Desítky tisíc mrtvých z dosud trvající mexické drogové války mezi vládou a mocnými gangy jsou jen špičkou ledovce. Drogy nezmizely, ale vymkly se jakékoli kontrole a staly se ještě nebezpečnějšími. Počet uživatelů se mnohonásobil a brzy začalo být zřejmé, že přinejmenším u málo návykových drog (konopí, lysohlávky, MDMA či LSD) je trestní postih uživatelů přemrštěný a představuje mnohem větší riziko, než droga samotná. Zisky z globálního obchodu s nelegálními drogami dosahují podle kvalifikovaných odhadů 400 miliard eur ročně. Změna se přesto ne a ne dostavit.

Válka proti drogám začala pomalu utíchat až s počátkem nového tisíciletí, a to jen v některých částech světa. Ke změně zaběhnutého systému

chyběla politická vůle, a přestože bylo jasné, že padesát let stará Jednotná úmluva o omamných látkách je zralá přinejmenším na důkladnou revizi, dlouho se k tomu nikdo neměl. Byla považována za nedotknutelnou a panovala obava, že pozměnění jejího textu by narušilo její integritu a nakonec vedlo k jejímu zániku. Mezinárodní výbor pro kontrolu narkotik (INCB) ještě loni kritizoval USA a Uruguay za to, že dopustily „nebezpečnou“ legalizaci rekreačního konopí, a přidal se i šéf Úřadu OSN pro drogy a kriminalitu (UNODC) Jurij Fedotov. Ten rovněž chválil protidrogové snažení Íránu, který za drogové delikty popraví každý rok stovky lidí. Tentokrát však v USA nepadla kritika na úrodnou půdu – i konzervativní stanice Fox News ji označila za nepřijatelné vměšování. Zástupci americké vlády se nechali slyšet, že věci se od roku 1961 změnily, že je třeba

přijmout pružnou interpretaci mezinárodních dohod a tolerovat různé národní drogové politiky, od striktní prohibice až po legalizaci celé řady drog. Dnes se již skutečně zdá, že zásadní změna je na spadnutí. Příští rok se koná Zvláštní zasedání Valného shromáždění OSN věnované celosvětové problematice drog (UNGASS 2016). Výsledek střetu prohibicionistů a zastánců liberálnějšího přístupu je ovšem těžké odhadovat.

Na západě přitom už mezi odborníky víceméně panuje shoda, že neexistuje spojení mezi stupněm represe a úrovní užívání nelegálních drog a že nezamýšlené následky války proti drogám jsou horší než následky jejich užívání. V Británii přišla letos Parlamentní skupina pro reformu drogové politiky s tvrzením, že podle osmého článku Evropské úmluvy o ochraně lidských práv patří užívání drog v soukromí mezi základní lidská

práva. Vláda však nehodlá na současném přístupu nic měnit. V Německu loni podepsalo 122 univerzitních profesorů a odborníků na trestní právo petici požadující dekriminizaci drog a legalizaci konopí, ale jeden ze strůjců petice rovnou prohlásil, že odpověď od vládní protidrogové koordinátorky, která má profesní zkušenosti pouze z turismu a zemědělství, ani neočekává. Ve Španělsku jsou už přeci jen o něco dál – letos de facto legalizovali domácí pěstování konopí pro osobní potřebu, i když jen v omezené míře.

Posun od tvrdé prohibice (držení či dokonce užívání nelegálních drog je trestné) směrem k dekriminizaci (držení malých množství nelegálních drog je považováno za přestupek) či dokonce legalizaci (drogy jsou regulovány a je možné je vyrábět a užívat v souladu se zákony) se

však stává celosvětovým trendem a tvrdý přístup pomalu ztrácí podporu politiků, o čemž svědčí právě přednáška irského protidrogového koordinátora. „Co dělají nemocní v soudní síni, když potřebují lékařskou pomoc?“ ptal se Ó Ríordáin, který plánuje mimo jiné zřízení injekčních místností, kde si závislí budou moci nitrožilně aplikovat drogy v hygienických podmínkách a pod lékařským dohledem, což snižuje zdravotní rizika užívání drog a chrání veřejné zdraví celé společnosti.

Ó Ríordáin přitom neohlásil nic převratného. Portugalsko, od kterého se hodlá inspirovat, dekriminalizovalo držení malého množství všech drog pro osobní potřebu již před čtrnácti lety a injekční místnosti letos po bouřlivé debatě schválili dokonce i ve Francii. Irský příklon k dekriminalizaci a snižování rizik by však mohl

inspirovat kulturně i jazykově spřízněnou Velkou Británií.

Velká Británie už si jednou dekriminlizaci vyzkoušela u konopí – trestní postih jeho držení pro osobní potřebu zrušila roku 2005 labouristická vláda Tonyho Blaira. Blairův nástupce Gordon Brown a jeho spojenci však neměli pro dekriminlizaci pochopení a v roce 2009 navzdory doporučení vládní expertní komise opětovně prosadili trestní postih za držení malého množství nejpoblárnější zakázané drogy. A nic na tom nezměnila ani konzervativní vláda Davida Camerona, který přitom ještě před deseti lety hlásal důslednější liberalizaci, než jakou plánují v Irsku. O legalizaci přesto musel minulý měsíc jednat britský parlament kvůli internetové petici, kterou během krátké doby podepsalo více než 200 tisíc občanů. Poptávka po změně je v Británii obrovská.

Jenže ani v Irsku však ještě není vyhráno – podle průzkumů veřejného mínění jsou zastánci tvrdšího přístupu stále v lehké převaze. Z liberálnějších pozic lze naopak Ó Ríordáinovi vytknout, že když o uživatelích drog mluví jako o nemocných, opomíjí tím ty, kteří dokáží drogy užívat s mírou. I takoví uživatelé totiž nepochybně existují. Dekriminalizací navíc cesta za rozumnější protidrogovou politikou nekončí – jde jen o první krok. Nezbyvá proto než popřát Irům hodně štěstí. Protože v Česku už jsme zjistili, že když dekriminalizaci bojkotuje policie a ministerstvo vnitra národním protidrogovému koordinátorovi navzdory, není to úplně ono.

Jak rychle smontujete nábytek na tripu?

Téměř každý z nás si nejspíš někdy koupil nábytek z Ikey a pak dlouhé hodiny dumal nad tím, jak se ta zatracená věc dává dohromady. Zajímalo vás někdy, jak by vám to šlo například pod vlivem LSD? Dvojici Hunter Fine, Alex Taylor ano, a rozhodli se na tomto nápadu založit svoji novou YouTube sérii s příznačným názvem HIKEA. „Postavit nábytek z Ikey je těžké. Stavět ho pod vlivem drog je však daleko těžší,“ vysvětluje dvojice v úvodním textu svého youtubeového kanálu Hikea Productions.

A užívat si tuhle situaci jako divák je rozhodně zábava. Série v každé epizodě mění kusy nábytku i osoby, které je sestavují. Pokaždé se mění také aplikované drogy. V prvním díle se partnerská dvojice pokouší smontovat kredenc pod vlivem LSD. Během čtyř hodin, kdy se snaží sestavit

šuplíky, dvojice bojuje s tím, aby se mohla na samotnou činnost alespoň soustředit. Zatímco dívka se smíchem pozoruje své vlasy, její přítel desítky minut postává u okna a fascinovaně zírá na dění venku. Nakonec vše vzdávají a odchází od rozdělané práce. V následující epizodě se mladý vousáč Keith snaží sestavit stůl po požití halucinogenních houbiček. Po podrobném studiu návodu jej odhodí se slovy: „Je to kniha plná lží!“ Poté, co není schopný úspěšně zhotovit jediný krok, si dává půlhodinovou pauzu. Po pěti a půl hodinách je podle Keitha stůl hotový, ačkoliv zhruba polovina součástí se stále válí nepoužitá na zemi. Nechte se překvapit, jaké konstelace přinesou další díly.

MDMA-asistovaná psychoterapie jako nová naděje do života

Posttraumatická stresová porucha (z angl. posttraumatic stress disorder – PTSD) je nemoc, která v dnešní době není neobvyklá. Osoby, které jí trpí, zažívají peklo na zemi a často neví, jak z něj ven. V Americe se organizace Multidisciplinary Association for Psychedelic Studies (MAPS) zasazuje o nové přístupy k léčbě, které by bylo možné těmto lidem nabídnout. Výsledky výzkumu ukazují, že využití látky MDMA v kombinaci s psychoterapií by mohlo být jednou z možných nových léčebných cest.

PTSD – když to “tragédií” nekončí

Noční můry, nespavost, flashbacky, úzkosti a deprese, přecitlivělost, potíže se soustředěním,

bolesti hlavy, apatie, narušení vztahů, myšlenky na sebevraždu,...

Tohle a mnohem víc může být následkem těžkého traumatu, po kterém se pomalu rozvine posttraumatická stresová porucha.

Co se nám děje v mozku, když trpíme PTSD? V mozku je struktura, kterou nazýváme amygdala. Bývá spojována s emocemi, ve vztahu s PTSD, hlavně se strachem. Při PTSD bývá vlivem prožité traumatické události reaktivita amygdaly značně zvýšena a zároveň dochází k poklesu aktivity v oblasti hippokampu a prefrontální kůry, což jsou části mozku spojované s ukládáním vzpomínek a procesem učení. K rozvoji PTSD u žen dochází nejčastěji u obětí znásilnění, u mužů se PTSD nejčastěji projeví v souvislosti s válečnou zkušeností. Za rizikové skupiny pro rozvoj PTSD lze považovat jedince, co v dětství byli vystaveni

zanedbání nebo zneužití ze strany blízké osoby. Nejvíce tato těžkost zasáhne oběti přírodních katastrof a vojáky. Například v období druhé světové války a korejské války se PTSD vyskytovalo u vojáků až v 56% případů. Dnes zhruba 1 ze 7 amerických vojáků, kteří se vrátí z Íráku, nebo Afghánistánu, trpí PTSD. Jedním z nich je i Jonathan Lubecky, který působil v americké armádě jako odstřelovač. Ve válce utrpěl vážné zranění mozku. Po návratu domů se začaly objevovat příznaky PTSD, navíc komplikované mozkovou příhodou. Jonathan se v důsledku neúnosné situace pokusil pětkrát o sebevraždu, nakonec byl z armády odvolán. Poté mu byla nabídnuta účast v klinickém hodnocení MDMA-asistované psychoterapie v léčbě PTSD. A Jonathanův život se opět změnil, tentokrát k lepšímu. Jeho příběh však není ojedinělý.

Co to je MDMA a jak se dá použít v terapii?

MDMA (3,4-methylenedioxyamfetamin) je hojně rozšířená ilegální droga. Často bývá také zaměňována za extázi. Extáze, na taneční scéně nejčastěji v podobě pilulky různých barev a tvarů, však kromě MDMA obsahuje také další, ne vždy bezpečné látky.

V MDMA-asistované psychoterapii se propojuje neurobiologický efekt MDMA s intenzivní psychoterapeutickou prací pod vedením dvou terapeutů. MDMA vede ke snížení aktivity v levé části amygdaly, což během sezení pacientovi umožňuje přiblížit se a zpracovat traumatickou událost bez toho, aniž by byl ochromen silnými emocemi jako je strach, stud, pocity viny aj., jež bývají součástí posttraumatického stavu. Zároveň

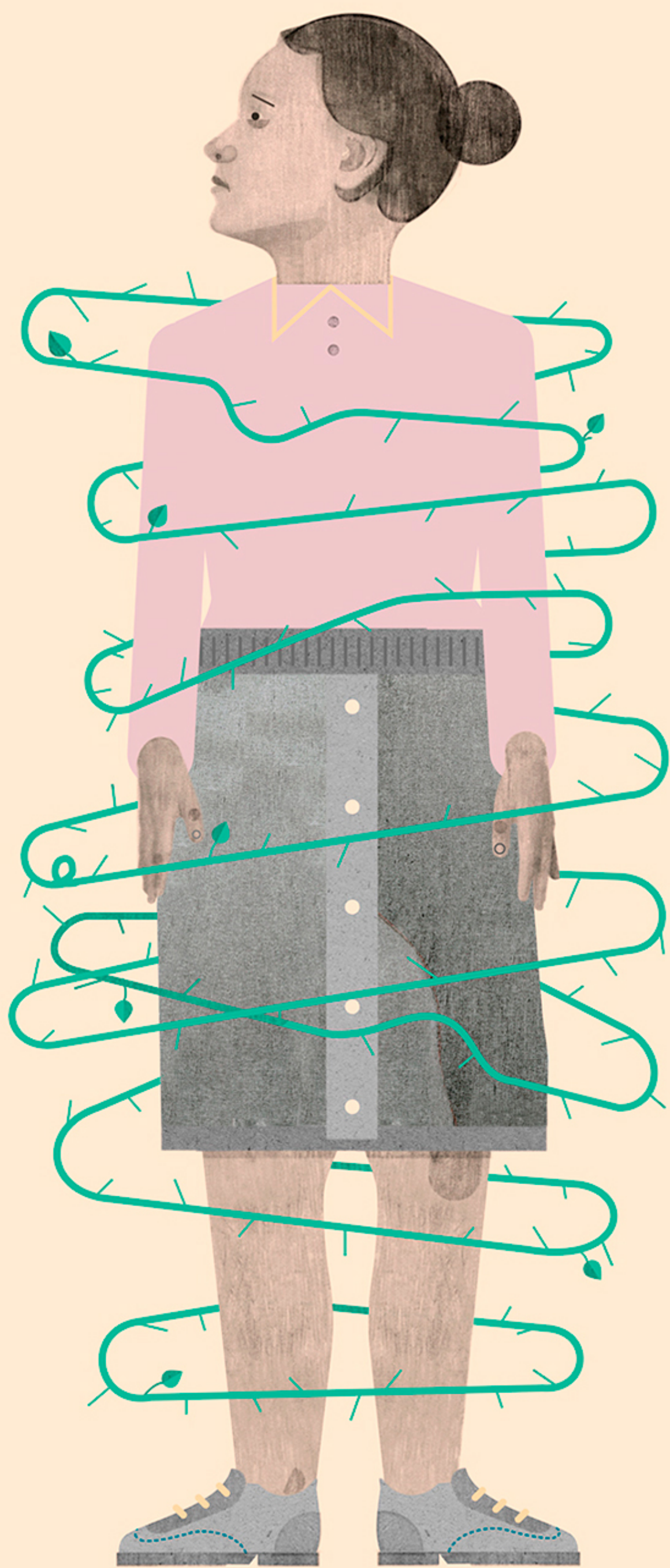
MDMA díky vyloučení oxytocinu zvyšuje schopnost navazovat vztah, s důvěrou se obracet k druhým lidem, zvyšuje empatii k sobě i k okolí – což jsou zásadní faktory v psychoterapeutickém procesu léčby. Lidé pod vlivem MDMA jsou pak více všímoví k vnitřním psychickým obsahům a získávají tak snadnější přístup k jednotlivým aspektům traumatické události, kterým by se za běžného stavu snažili vyhnout. Díky vyplavení serotoninu a kontinuální psychoterapeutické podpory během sezení pak tato zkušenost není retraumatizací, ale možností nalézt nové propojení se sebou samým.

O MDMA se často hovoří jako o návykové látce, která může být ve vyšších a opakovaných dávkách neurotoxická. Je však třeba podotknout, že MDMA-asistovaná psychoterapie realizovaná v klinických hodnoceních zahrnuje pouze 2-3 sezení

s látkou, ostatní sezení jsou psychoterapeutická bez látky. Například v dvojitě zaslepené studii, která zkoumala účinek MDMA-asistované psychoterapie byla 2 osmihodinová sezení v rozmezí 3-5 týdnů kombinovaná s psychoterapií. Výsledek? 83% účastníků po 2 měsících již nenaplnovalo kritéria pro PTSD (Mithoefer et al.)

Klasický model MDMA-asistované psychoterapie sestává ze tří 1,5 hodinových přípravných psychoterapeutických sezení, následně proběhnou 3 osmihodinová sezení s látkou, kdy po každém následují 3 integrační psychoterapeutická sezení. Celkem tedy 15 setkání za asistence 2 psychoterapeutů. Standardní léčba PTSD bývá zdlouhavá, což potvrzuje i fakt, že do studií s MDMA-asistovanou psychoterapií byli zařazeni účastníci, kteří trpěli PTSD o průměrné délce 12 let. MDMA-asistovaná psychoterapie zdá se

nabízí novou a pravděpodobně značně efektivní alternativu.

O hnijící duši

Má duše, vzpomínáš si, moje štěstí,
po ránu v sladkém podletí
mršinu strašnou spatřil jsem v nitru
uprostřed mysli ležeti.

S nohama ve vzduchu,
škvaříc a potíc samý jed,
smrdutým břichem beze studu rozevřena
se nabízela pro pohled.

A život pral plnou silou do hniloby,
jak by v ní chtěl vznítit zmar
a v zlomcích duše roztráštěné jak zkoušel by
vrátit, co spjala v jeden tvar.

Já se na tu pyšnou prašivinu smál
a minulost pruhy černými hýbala cáry živými.
To všechno klesalo a stoupalo jak vlny
či vzpínalo se praskajíc.

Z tohoto světa zněla hudba prapodivná

jak vítr běžící, pláč vod,
Podoba mizela a byla už jen snění,
náčrtek tužkou teninkou s to pracovat leč
vzpomínkou.

Vy také budete jak tohle rozkládání,
jak tento hnis zde vyvřelý,
hvězdo mých očí, slunce přírody mé, paní,
má vášni i můj anděli!

Až pod travu a pod kořeny, mezi kosti
si odejdete práchnivět.
že já jsem uchoval i tvar i božské bytí
své duše skleslé v nicotu.

Otto Gross (1877 – 1920)

Otto Gross je dodnes vědeckou obcí považován za nenasytného blázna, který dělal více škody než užitku. Jeho osobnost byla vskutku pozoruhodná a okolí ho většinou popisovalo v superlativech, avšak spíše v těch negativních, protože uznával anarchistický styl života. Sexuální maniak, drogový experimentátor, ale také člověk s velkou charismatem a jeden z prvních psychoanalytiků po boku Sigmunda Freuda a C. G. Junga, kteří v něm viděli hlavní překážku na cestě za popularizací novodobých psychiatrických metod. Pravdou však je, že svými světonázory a kontroverzní ideologií do značné míry ovlivnil i českého rodáka, jednoho z nejvýznamnějších spisovatelů 20. století - Franze Kafku a celou řadu dadaistů.

Gross, původem z Rakouska, nebyl jen tak obyčejným vesnickým chlapcem. Za otce měl

Hanse Grosse, jednoho ze zakladatelů kriminologie a daktyloskopie, což mohlo za fakt, že již od malička pociťoval svou nadřazenost. Navštěvoval soukromé vzdělávací instituce, o jeho pohodlí se staral tým služebníků, takže byl už od útlého věku zvyklý na luxus a pohodlí. Jako dospívající muž se rozhodl pro studium medicíny, ze které se časem zaměřil na psychiatrii. Tu šel uplatnit do Mnichova jako asistent jednoho z tehdejších předních vůdců psychofarmakologie Emila Kraepelina. Časem však odcestoval do Jižní Ameriky, kde sloužil jako námořní lékař. Po návratu si kromě nově nabytých znalostí však přinesl ještě jeden dárek. Stal se závislý na kokainu a opiátech. Jedna věc ho ale ovlivnila ještě více, v roce 1904 se totiž setkal se Sigmundem Freudem, který byl podle jeho slov jedním z nejbystřejších lidí, jaké kdy potkal. Freud nebyl dokonce jediný,

který Grosse považoval za génia a filozofického intelektuála.

Psychickou nemoc pokládal v nemocné společnosti za přirozenou a zdravou reakci každého individua, ale Freuda svým tvrzením nepřesvědčil. Postupem času nabírala jeho kontroverzní tvrzení až extremistický charakter. Důvodem byly pravděpodobně až příliš dobré vztahy s Gustavem Landauer a Erichem Mühsamem, čistokrevnými anarchisty, kteří pokládali za největší problémy společnosti patriarchální rodinu, konzum a monogamii. Grossovy sexuální poměry s klientkami přitom nebyly žádným tajemstvím. Bez ostychu za sebou nechával haldy žen, toužících po jeho charismatu a osobnosti.

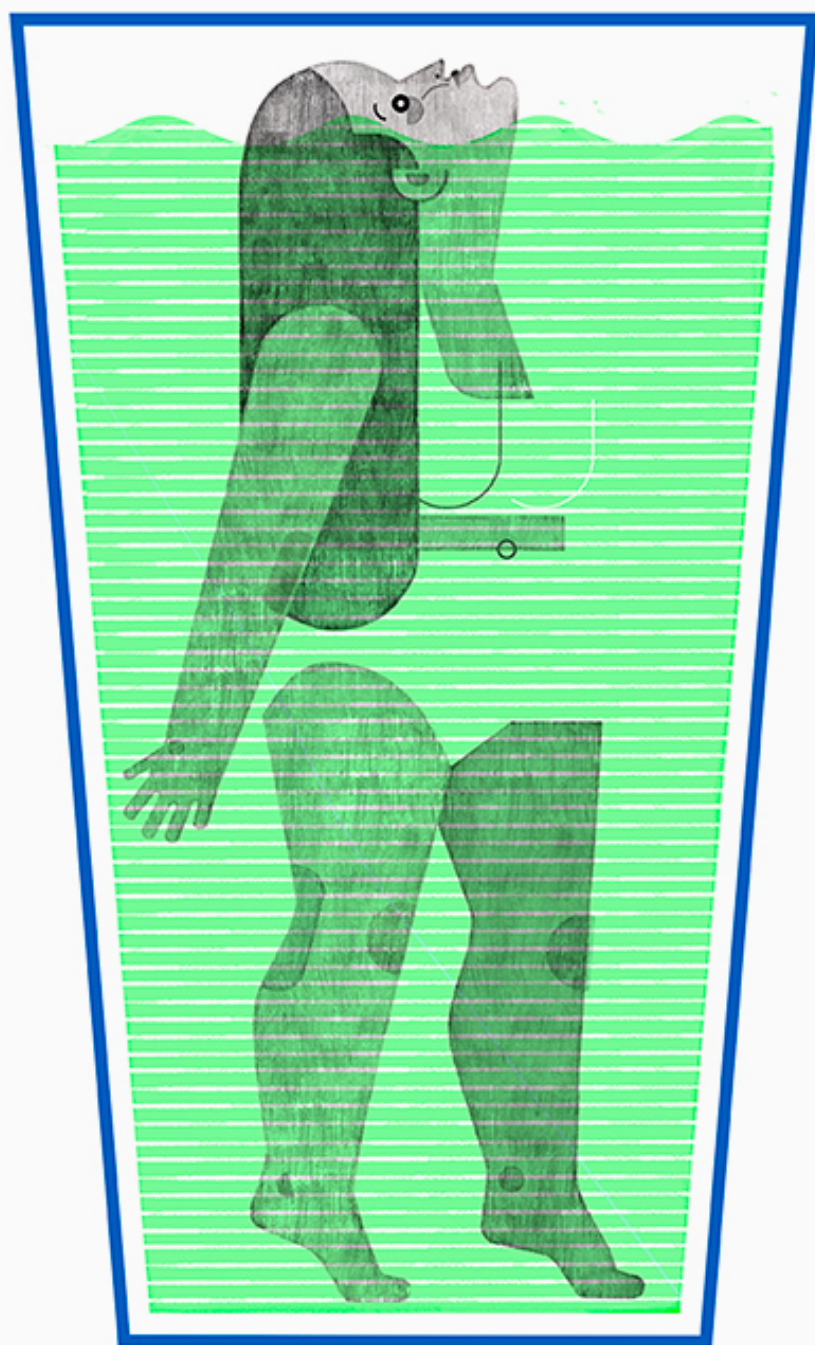
Freud se proto rozhodl o záchranu Grossovy pověsti. Poslal ho ke svému bývalému uční a kolegovi Carlu G. Jungovi, aby se pokusil o

nahlédnutí do jeho démonických útrob. Psychoanalytické sezení se však do historie zapsala jako skutečné psychiatrické peklo. Jung spolu s Grossem trávili tvrdou psychoanalýzou i 12 hodin denně, což bylo bez jakékoliv přestávky maximálně psychicky vyčerpávající. Nebylo neobvyklé, když se po několikahodinovém sezení role z ničeho nic obrátily, takže Gross se postupně transformoval do role vedoucího psychiatra. Jung dopoledne popsal sezení s Grossem za to nejhorší, co se mu kdy přihodilo a charakterizoval ho jako psychicky nemocného jedince s předčasnou demencí. Kromě toho se Jung po této zkušenosti hodně změnil a řada odborníků se dodnes shoduje, že právě Grossova psychoanalýza mohla za pozdější rozchod Junga a Freuda jako ideologických partnerů.

Za Grossovo intelektuální i anarchisticky nejbouřlivější období můžeme označit roky 1905 až 1913, kdy se usadil ve švýcarské Asconě, kde nabízel pestré společenské smetance své terapeutické služby. Netrvalo dlouho a jeho seance se staly legendárními po celé Evropě. Pověsti, které si stihly vybudovat, vzbuzovaly v lidech skutečný zájem a myslím, že dnes by tomu nebylo jinak. Sezení měla být plná nevázaných sexuálních praktik na očištění ducha, na pomoc měly sloužit kokain, hašiš, heroin i absint, zkrátka vše, po čem tehdejší vysoká společnost toužila. Klienti vnímali Grossovy metody jako extrémně osvobozující s absolutním uvolňujícím účinkem. Jiní zase spíše než možnost, kde si pořádně užít a o nic se nestarat. Jedno však bylo jisté, svými metodami způsoboval u vědeckých velikánů a psychiatrických průkopníků skutečné pohoršení. V

roce 1913 nakonec nastal v Grossově kariéře velký zlom. Policie ho jako společenského revolucionáře a narkomana eskortovala z Berlína do psychiatrické nemocnice nedaleko Vídně.

Jeho zdravotní záznamy byly vsutku obšírné. Těžko byste hledali duševní poruchu, kterou si tento člověk neprošel. Uvedené byly různé druhy psychózy, časté deprese, halucinace, abnormální kolísání inteligence, bludy či stopy infantility. Gross byl nakonec na popud svého otce zbaven svéprávnosti. Poté, co se rozhodl pomáhat jako lékař v 1. světové válce, mu byla část svéprávnosti vrácena, ale už nikdy ne na 100 %. Po skončení války se ještě stihl angažovat jako levičák, aby následně vstoupil do komunistické strany. V roce 1920 bylo nakonec jeho tělo nalezeno bez známek života v nějakém průchodu v Berlíně.

01

El puto vaso
medio lleno

Jak putuje infekce

Než použiješ stříkačku nebo materiál někoho jiného, tak si uvědom, že z malého množství krve ukrytého v zákoutích stříkačky se nákaza přenese

- do vody k rozdělování – ohrožen je tak každý, kdo z té vody natáhne
- do rozdělovačky a filtru – ohrožen je každý, kdo používá takzvaný výplach a půjčenou rozdělovačku
- do dalších stříkaček při „rozstřiku“ dávky ostatním – ohrožen je každý, kdo si nechá takto přidělit svou porci

Proto používej vždy vše vlastní!!!

V mrtvém prostoru injekce (jak se jejím zákoutí říká) může být nepozorován, virus žloutenky C až 63 dní Na lžičce nebo rozdělovačce až 14 dní.

Stříkačka, do které se při nástřelu natáhla krev, může být nakažená. Infekce prostě **není vidět!** Zbytek nástřelu s kontaminovanou krví zůstane v jehle a v „zobáčku“, který jehlu drží. Nepomůže ani výměna jehly za čistou. Čistá jehla se „nakazí“ od stříkačky.

Při nabírání vody použitou jehlou či stříkačkou se do ampule vždy dostane malé množství krve. Pouhým okem **nemusí být krev vidět**. Riziková je také třeba společná voda ve skleničce, která je k dispozici všem. Voda z kontaminované stříkačky přenese nákazu do rozdělováčky, a část jí zůstane ve filtru. Výplach „na krizi“ od kamaráda tak může obsahovat nechtěnou infekci.

Přestříkávání – rozdělování již rozdělaného nástřelu jiným uživatelům do jejich vlastních stříkaček je z hlediska přenosu vlastně stejné, jako kdyby všichni použili stejnou stříkačku.

Jedna stříkačka s nákazou může kontaminovat infekcí úplně všechno, co při své cestě do žíly potká.

Mohl ses takto nakazit? Nech se raději otestovat!

Zeptej se svého teréňáka či káčkaře na možnosti testování.

Pan B.

Voda přijímá všechny návštěvy

Pokud používáš k přípravě dávky jinou vodu než tu uzavřenou, kterou dostaneš na Káčku, tak se ti může stát, že se bakterie a viry vydají z vody na návštěvu **k tobě do těla**. A návštěva může trvat **dlouho**, může být **nepříjemná**. Nemusíš se jí už **zbavit**. Níže ti popíšu jak moc riziková, která voda je.

- **neotevřená ampule sterilní vody pro injekci**
 - je naprosto bezpečná, ale pouze pokud ji použiješ jen ty sám a to ihned po otevření
 - žádné riziko bakteriální infekce, žádné riziko virové infekce pokud ji nesdílíš
- **převařená voda z konvice po zchladnutí**
 - převaření zabije všechny organismy, vždy ji použij hned po zchladnutí
 - velmi malé riziko bakteriální infekce, žádné riziko virové infekce pokud ji nesdílíš

- **čerstvě natočená studená voda z vodovodu**

- používej v nouzi, pokud nemáš ampuli ani převařenou

- nízké riziko bakteriální infekce, žádné riziko virové infekce pokud ji nesdílíš

- **balená voda**

- může být čistá a přesto může obsahovat bakterie, pokud z ní někdo pil nebo ji otevřel, počet bakterií se zvyšuje

- !!!** destilovaná voda není určena pro lidskou spotřebu, může být nebezpečná

- střední až vysoké riziko bakteriální infekce, žádné riziko virové infekce pokud ji nesdílíš

- **teplá voda z vodovodu**

- voda není nikdy dost horká, aby zabila všechny bakterie může být jimi kontaminována

-střední až vysoké riziko bakteriální infekce,
žádné riziko virové infekce pokud ji nesdílíš

- **voda na splachování z nádržky WC**

-pokud jsi na záchodě a chceš si dát a nemáš jinou vodu, tak ji nenabírej přímo z mísy, buď z nádržky, nebo ji chytej, než nateče do mísy

-vysoké riziko bakteriální infekce, žádné riziko virové infekce pokud ji nesdílíš

- **dešťová voda**

-nikdy nepoužívej vodu z kaluží, nejlepší je zachytit vodu při dešti do čisté nádoby a co nejdřív použít

-vysoké riziko bakteriální infekce, žádné riziko virové infekce pokud ji nesdílíš

- **již použitá ampule vody pro injekci**

-pokud ji někdo před tebou použil, vyhod' ji i pokud jsi ji použil ty a někde dlouho ležela, dochází k rychlému množení bakterií

-vysoké riziko bakteriální infekce, vysoké riziko virové infekce

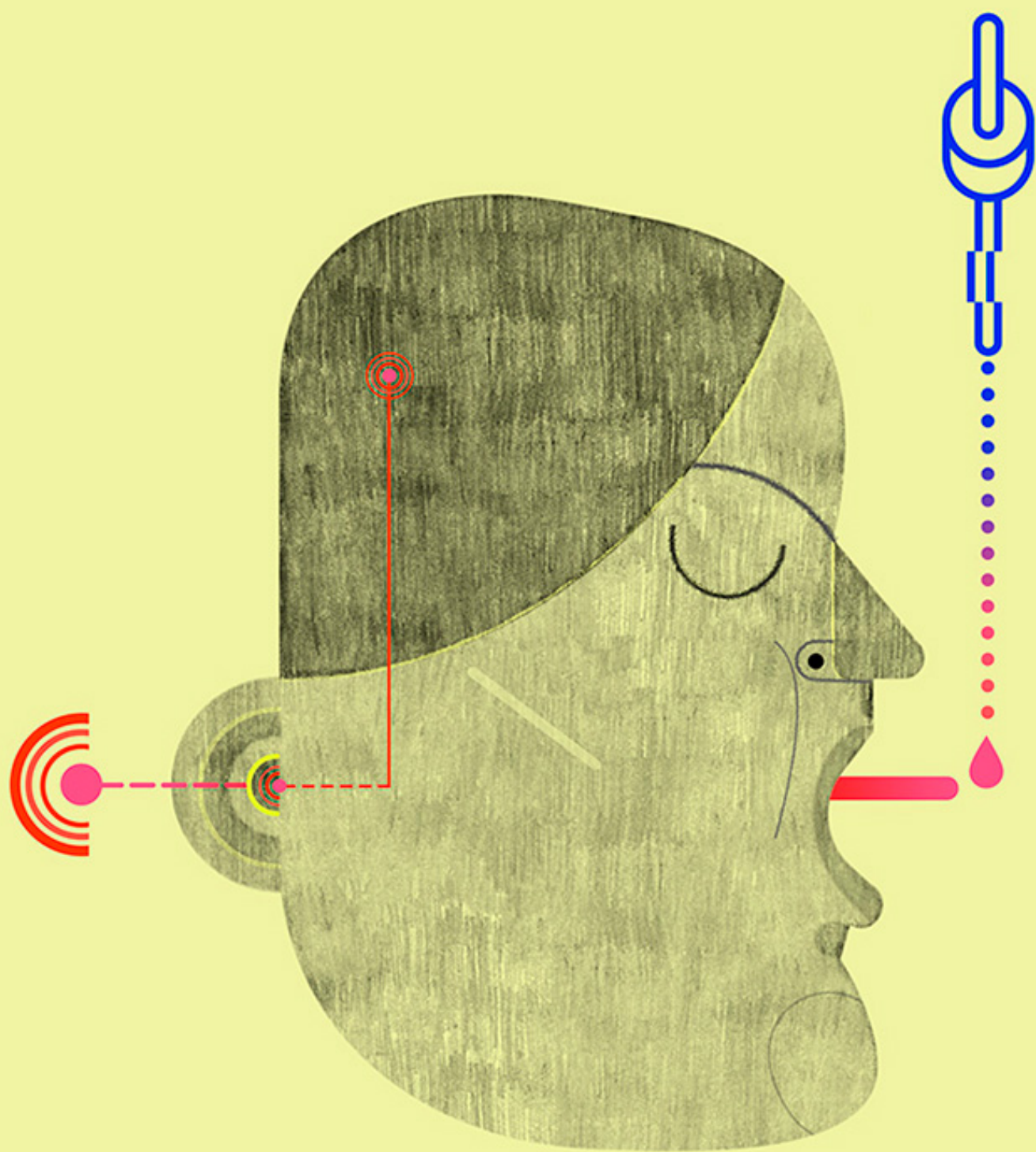
- **společná sklenice / hrnek vody**

-pokud byla použita k ředění nástrělu nebo výplachu stříkaček, tak může obsahovat virus **HIV** nebo **žloutenky typu C**

-vysoké riziko bakteriální infekce, vysoké riziko virové infekce

Přijde Ti tento text známý? Jasně! Vždyť jsem jen opsal plakát z edekontaminace.cz – mrkni tam. ☺

Pan B.

Za nový koronavirus může násilí na zvířatech

Počátky vzplanutí syndromu akutního respiračního selhání (SARS) i současné epidemie lze vystopovat až na čínské „mokrý trhy“ – tržiště pod širým nebem, kde se prodávají živá zvířata a pro zákazníky se na místě usmrcují. Ještě koncem prosince 2019 měli všichni nakažení koronavirem nějakou vazbu na trh Chua-nan ve Wu-chanu. Na mokrých trzích v Číně se k snědku prodává a zabíjí řada různých zvířat: vlčata, hadi, želvy, morčata, krysy, vydry, jezevci a cibetky. Podobné trhy se vyskytují v mnoha asijských zemích, včetně Japonska, Vietnamu a Filipín.

Na mokrých trzích se v tropických a subtropických oblastech planety prodávají živí savci, drůbež, ryby a plazi. Zvířata se tísní na malém prostoru a jsou navzájem vystavena svému dechu, krvi a exkrementům. Dopisovatel Jason Beaubien

z amerického rádia National Public nedávno informoval: „Živé ryby v otevřených kádích rozstříkují vodu všude po podlaze. Pulty stánků jsou rudé od krve, jak se ryby kuchají a filetují přímo před očima zákazníků. V krabicích přes sebe lezou živé želvy a koryši. Do břechky na podlaze ještě odtává led. Je tu spousta vody, krve, rybích šupin a kuřecích vnitřností.“ Inu, mokré trhy.

Vědci nám říkají, že držení různých zvířat pohromadě a v těsném kontaktu s lidmi vytváří nezdravé prostředí, které je pravděpodobným zdrojem mutace, jež viru COVID-19 umožnila infikovat lidský organismus. Přesněji řečeno, koronavirus, který se u některých zvířat vyskytoval už dlouho, prošel v takovém prostředí rychlou mutací, když přecházel z jednoho zvířecího hostitele na další, až nakonec získal schopnost

vázat se na receptory lidských buněk, čímž se adaptoval na člověka jako hostitele. Tyto důkazy přiměly Čínu dne 26. ledna uvalit na obchodování se zvířaty z volné přírody dočasný zákaz. Není to poprvé, co je takové opatření zavedeno v reakci na epidemii. Po vzplanutí SARS zakázala Čína chov, převoz a prodej cibetek a dalších divokých zvířat, leč šest měsíců nato byl zákaz zrušen.

Mnoho hlasů dnes volá po trvalém uzavření „trhů s divokými zvířaty“. Čou Ťin-feng, šéf Čínského fondu na ochranu biodiverzity a podporu zeleného rozvoje, naléhavě vyzval k trvalému zákazu „nezákonného obchodování s volně žijícími zvířaty“ a naznačil, že Všečínské shromáždění lidových zástupců projednává návrh zákona, který by zakázal obchod s chráněnými druhy. Zaměření na chráněné druhy je však úskok, který má odvést pozornost veřejnosti od otřesných podmínek, za

nichž jsou zvířata nucena žít a umírat na mokrých trzích. Ve skutečnosti svět potřebuje trvalý zákaz mokrých trhů.

Pro zvířata jsou mokré trhy peklo na Zemi. Tisíce vnímavých, vyděšených tvorů prožívají hodiny utrpení a muk, než jsou brutálně zaříznuti. Jedná se jen o malou část utrpení, jež lidé systematicky působí zvířatům ve všech zemích – ve velkochovech, laboratořích a zábavním průmyslu.

Když o tom, co děláme, přestaneme uvažovat – a většinou o tom neuvažujeme –, jsme náchylní to ospravedlňovat poukazem na údajnou nadřazenost našeho druhu, velice podobně tomu, jak se kdysi běloši dovolávali údajné nadřazenosti své rasy, aby ospravedlnili porobu „podlidí“. Tato malá část utrpení, které zvířatům způsobujeme, nám v současné chvíli, kdy jdou zásadní zájmy lidí

týmž směrem jako zájmy zvířat, dává příležitost ke změně přístupů k příslušníkům ne-lidských druhů.

Abychom dosáhli zákazu mokrých trhů, budeme muset překonat určité specifické kulturní preference, jakož i odpor související s faktem, že by zákaz přivodil ekonomické strádání těm, kdo si na těchto trzích vydělávají na živobytí. I když ovšem ne-lidským zvířatům upřeme morální ohledy, které si zaslouží, nad těmito lokálními obavami jednoznačně převažují kalamitní důsledky, jež přinesou čím dál častější globální epidemie (a možná pandemie).

Vystihl to Martin Williams, v Hongkongu usazený autor, který se zaměřuje na životní prostředí a jeho ochranu: „Dokud budou takové trhy existovat, přetrvá pravděpodobnost vzniku dalších nových nemocí. Jistě nadešel čas, aby Čína tyto trhy uzavřela. Jednou ranou by dosáhla pokroku

v oblasti práv zvířat a ochrany přírody a zároveň snížila riziko, že lidem po celém světě ublíží nemoc „made in China“.

My bychom šli ještě dál. Tragédie historicky občas vedly k významným změnám. Trhy, kde se prodávají a porážejí živá zvířata, by se měly zakázat nejen v Číně, ale po celém světě.

